

Triggerwaarschuwing

Dit boek bevat persoonlijke en aangrijpende gebeurtenissen. Onderwerpen zoals schulden, periodes van dakloosheid, onmacht tegenover instanties en de uithuisplaatsing van een kind komen aan bod. Deze passages kunnen emotioneel heftig zijn.

Lezers die gevoelig zijn voor dit soort thema's worden geadviseerd om in hun eigen tempo te lezen, en pauze te nemen als dat nodig is. Als het lezen emoties oproept, praat erover met iemand die je vertrouwt. Hulp zoeken is geen teken van zwakte – het is een vorm van zorg voor jezelf.

Voorwoord

Dit boek is mijn verhaal. Het is geen roman en geen verzinsel, maar de werkelijkheid zoals ik die heb beleefd. Van mijn jeugd in Amersfoort tot de zomers op de camping, van leven in mijn auto tot de trots om boven op een hoogwerker te staan.

Ik schrijf dit niet om medelijden te vragen, maar om te laten zien dat je, hoe diep je ook zakt, altijd weer een weg omhoog kunt vinden. Ik heb moeilijke periodes gekend: schulden, verlies, onmacht tegenover instanties. Maar ook liefde, vriendschap, werk en dromen voor de toekomst.

Ik hoop dat dit boek niet alleen een kijkje geeft in mijn leven, maar ook herkenning of hoop kan bieden aan wie het leest. Want één ding heb ik geleerd: vallen doe je niet één keer, maar opstaan kun je blijven doen.

Richard Mulder

Inhoud

Triggerwaarschuwing.....	1
Voorwoord.....	2
Hoofdstuk 1 – Geboren in Amersfoort	4
Hoofdstuk 2 – Jeugd & Campinggeluk	12
Hoofdstuk 3 – Puberteit & Schooltijd.....	15
Hoofdstuk 4 – Eerste stappen richting werk en magazijnervaring	18
Hoofdstuk 5 – De eerste onderneming en de harde lessen	21
Hoofdstuk 6 – Van Zeeland naar Baarn: logeren, chatten en eerste liefde	24
Hoofdstuk 7 – Vader worden en de uithuisplaatsing van mijn dochter	28
Hoofdstuk 8 – De weg naar werk: Logistic Force en het vrachtwagenrijbewijs.....	31
Hoofdstuk 9 – Van chauffeur naar manager: verantwoordelijkheid en schuldvrij worden	33
Hoofdstuk 10 – Het werk bij het hoogwerker bedrijf: een uniek beroep	35
Hoofdstuk 11 – Reflecties op de weg omhoog	38
Hoofdstuk 12 – Dankwoord	40
Epiloog – De weg omhoog	41

Hoofdstuk 1 – Geboren in Amersfoort

Ik werd geboren op 13 april 1984, in Amersfoort – een stad die groot genoeg was om van alles te hebben, maar klein genoeg om vertrouwd te voelen. Ons gezin bestond uit mijn vader, mijn moeder, mijn oudere zus en later mijn jongere broertje. Ik stond er precies tussenin: niet de oudste die de weg moest banen, niet de jongste die alles voor zich gedaan kreeg. Ik keek naar boven én naar beneden, en leerde van beide kanten een beetje.

Het huis waarin we woonden stond in een rustige straat. De burens kenden elkaar, kinderen speelden buiten tot het donker werd en moeders riepen hun kinderen naar binnen met luide stemmen vanaf de voordeur. Ik herinner me de geur van nat gras na een zomerse regenbui, de bromtoon van een voorbijfietsende buurjongen, en het geluid van onze voordeur die altijd nét iets piepte bij het open- en dichtgaan.

“Richard! Eten!” hoorde ik vaak, de stem van mijn moeder die zacht maar doordringend door de straat klonk. En dan rende ik naar binnen, vaak met een schram op mijn knie of zand in mijn schoenen, terwijl zij mijn gezicht afveegde met een theedoek. Mijn vader keek ernaar en zei lachend: *“Jij bent net een magneet voor ongelukjes, jongen.”* Waarop ik hem brutaal aankeek en riep: *“Helemaal niet!”*

Als kind neem je die momenten als vanzelfsprekend. Pas later begrijp je hoe waardevol de kleine rituelen zijn – de stem van je moeder, de grapjes van je vader, de aanwezigheid van je zus en broertje. Het zijn de onzichtbare draden die je jeugd weven tot een veilige cocon.

We waren thuis met z'n vieren, kinderen: mijn oudere zus, ikzelf en later mijn jongere broertje. Mijn zus, een paar jaar ouder, was degene die altijd alles wist. Ze deed alsof ze mijn tweede moeder was en liet mij graag voelen dat zij de baas was. "Niet doen, Richard, straks krijg je weer straf," zei ze als ik iets probeerde dat eigenlijk niet mocht.

Mijn broertje daarentegen keek juist vaak naar mij op. Hij wilde wat ik deed nadoen, of ik het nu goed deed of niet. Samen vormden we een kleine driehoek van drukte, ruzietjes en vooral veel spel. En boven ons stonden onze ouders – warm, liefdevol, maar ook streng wanneer het moest.

Mijn vader en moeder zorgden voor stabiliteit in huis. Mijn vader was de harde werker, iemand die altijd voor ons klaarstond, ook al was hij niet altijd de meest spraakzame. Mijn moeder was zachter, maar zeker niet minder sterk. Zij hield ons gezin bij elkaar, was er altijd als we thuiskwamen, en ving de emoties op die er soms in huis speelden.

Mijn jeugd was goed. Ik kreeg liefde, aandacht en voelde me veilig. Er waren ruzies, maar die losten we op. Er was drukte, maar er was ook altijd warmte. Achteraf besef ik dat dit de basis was die me sterker heeft gemaakt, ook al zou ik later door diepe dalen gaan.

Ik heb veel geluk gehad met dat fundament. Hoe zwaar de jaren later ook werden, ik wist altijd: ergens diep vanbinnen draag ik die basis van liefde met me mee.

Onze straat was een wereld op zichzelf. Er waren altijd kinderen te vinden om mee te spelen, of het nu verstoppertje was, knikkeren, of gewoon rondfietsen in eindeloze rondjes. In